

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.107/2026/5.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve Zrt. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az ügy tárgya:

Személyiségi jogok megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának a száma:

Kecskeméti Törvényszék 11.P.21.185/2025/9.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 11.P.21.185/2025/10.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatti fizessen meg a felperesnek 44 450 (negyvennégyezer-négyszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Illetékbevételei számlájára – 56 000 (ötvenhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] Az felperes Magyarországon bejegyzett, országosan ismert, - a perbeli cikk megjelenésekor – országgyűlési képviselőcsoporttal rendelkező párt.

[2] Az alperes által üzemeltetett internetes hírportál neve internetes hírportálon 2023. május 24. napján „sérlemezett cikk címe” címmel cikk jelent meg, amely – egyebek mellett – az alábbiakat tartalmazta: „sérlemezett cikk tartalma, sérlemezett cikk címe.”

[3] Ezt megelőzően az ugyancsak az alperes által kiadott internetes hírportál neve 2 internetes hírportál 2022. május 5. napján hasonló tartalmú cikket közölt „Erőszakos nemi közöszülés: elképesztő botrány a párt neve” címmel, amelyben foglaltak miatt a felperes keresete alapján a Fővárosi Törvényszék – a Fővárosi Ítéltábla 2023. január 12. napján kelt 2.Pf.20.697/2022/6. számú ítéletével helybenhagyott – 18.P.21.303/2022/16. számú ítéletével kötelezte a internetes hírportál neve 2 Szerkesztőségét a következő helyreigazító közlemény közzétételére: „A 2022. május 5-én megjelent „Erőszakos nemi közöszülés: botrány a párt neve” című cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy amikor a felperes neve vezetése tudomást

szerzett arról, hogy egy rendezvényükön a párt egyik alelnökének élettársával szemben állítása szerint erőszakos nemi közöszlést kíséreltek meg, az esetet megpróbálták eltussolni. Valótlanul állítottuk továbbá, hogy amikor az illető hölgy a párt etikai bizottságához fordult, az nem foglalkozott az ügygel.

A valóság ezzel szemben az, hogy a párt neve Etikai Bizottsága amikor hozzá az ügyben beadvány érkezett, napokon belül intézkedett a vizsgálat megkezdéséről.”

A felperes keresete és az alperes védekezése

[4] Az felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát a internetes hírportál neve internetes oldalon 2023. május 24. napján „sérlemezett cikk címe” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a felperes neve vezetése el akarta tussolni azt, hogy egy rendezvényükön a párt egyik tagja megpróbált megerőszakolni egy nőt. Kérte továbbá, hogy a törvényszék kötelezze az alperest 700 000 forint sérelemdíj és ezen összeg után 2023. május 25. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére. érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját, 2:52. § (1) – (3) bekezdését és 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[5] Álláspontja szerint annak ellenére, hogy parlamenti pártként közszereplő, így a tevékenységével összefüggő véleményalkotás során tűrés kötelezettsége magasabb, a közfelfogás szerint sértő, valótlan tényállításokat nem köteles eltűnni. A korábban folyamatban volt polgári peres eljárás egyértelműen igazolta az alperesi tényállítás valótlanságát, amely alkalmas a személyéről a közvéleményben kialakult kép hátrányos megváltoztatására. súlyosan rombolta társadalmi megítélését. a cikk széles olvasóközönséghez jutott el, amely miatt rosszalló megnyilvánulások érték, így a cikk megjelentetésével kapcsolatos immateriális hátrányok kompenzálásaként sérelemdíjra jogosult.

[6] A sérelemdíj esetében köztudomású tényként kérte elfogadni, hogy a kifogásolt közlés kapcsán a megítélés hátrányosan megváltozott, és ez személyére negatív hatással volt, mivel a cikk széles olvasóközönséghez jutott el, amely miatt rosszalló megnyilvánulások érték, magyarázkodnia kellett. Kérte értékelni azt is, hogy az alperes a lejárás szándékával, a korábbi sajtó-helyreigazításra kötelező jogerős ítélet ellenére tette közzé a cikket, annak megjelenése előtt meg sem kísérelte tisztázni a felperes álláspontját és ellenőrizni az állítás valóságtartalmát. Szükségesnek tartotta továbbá a sérelemdíj magánjogi büntető funkciójának és az alperes kedvező gazdasági helyzetének figyelembevételét is. Utalt arra, az alperes profitorientált, gazdálkodó szervezet, így kétség sem merülhet fel a tekintetben, hogy a megjelentetett cikket azért tette közzé, hogy ezáltal magasabb olvasottságot érjen el.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a perbeli cikk olyan tényállítást tartalmazna, amely objektíve sértő a felperesre nézve, tekintettel arra, hogy a felperes egy politikai párt, vele szemben éles bírálatok és állítások fogalmazhatóak meg, amelyekkel összefüggésben fokozottabb tűrés kötelezettsége áll fenn.

[8] A sérelemdíj iránti igény kapcsán hivatkozott arra, a felperes konkrét nem vagyoni hátrányokat nem bizonyított, a köztudomású tényeken felül figyelembe vehető hátrányokat nem jelölt meg. A személyiségi jog megsértésének pedig nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj alkalmazása. Kitért arra, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226.§-ának 2023. június 2. napjától hatályos (3) bekezdése büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján történő elkövetést, amely nem eredményezheti a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését. A közérdekű témájú írások esetén továbbá a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében egyébként is nagyobb mértéktartást tanúsít. Megítélése szerint a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a magánjogi büntetés szempontjából nincs összefüggés. Kérte a sérelemdíj összegének a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó meghatározását és a késedelmi kamatfizetési kötelezettség mellőzését.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett internetes hírportál neve internetes oldalon 2023. május 24. napján „sérlemezett cikk címe” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a felperes neve vezetése el akarta tussolni azt, hogy egy rendezvényükön a párt egyik tagja megpróbált megerőszakolni egy nőt. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 700 000 forint sérelemdíjat és ennek 2023. május 25. napjától járó késedelmi kamatát, valamint 95 250 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak 36 000 forint eljárási illetéket.

[10] Határozatának indokolása szerint a felperes által kifogásolt közlés nem értékítéletet, hanem tényállítást tartalmaz, mivel a mondat egyértelműen kijelentő és nem ad lehetőséget eltérő értelmezésre, valamint hamisan, de a valóság egy meghatározott elemére utal. Ellenkérelmében lényegében az alperes sem tette ténylegesen vitássá, hogy a felperes által jogsértőnek minősített tartalom tényállításnak tekinthető.

[11] Rámutatott, az alperes nem vitatta a tényállítás valótlanágát, amelynek a polgári jogvédelem szempontjából is jelentősége van. Az Alkotmánybíróság a 36/1994.(VI.24.) AB határozatában ugyanis akként foglalt állást, hogy a véleménynyilvánítási szabadság határának megvonásánál indokolt különbséget tenni értékítélet és tényközlés tekintetében, és a véleménynyilvánítási szabadság a tényállítások esetében nem feltétlen, az nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tényállítások közzétételére, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanágának (tudatosan hamis közlés), vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta. Ezzel összefüggésben utalt az Alkotmánybíróság 7/2014.(III.07.) AB határozatára, 13/2014.(IV.18.) AB határozatára és a 3217/2020.(VI.19.) AB határozatára, valamint a Kúria Pfv.IV.21.016/2022/6. számú ítéletére, mely utóbbi kimondta, hogy a valótlanak bizonyult tényállítások önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt, a sajtószabadság gyakorlása nem terjed ki a valótlan közlések közzétételére. A Kúria Pfv.IV.20.282/2021/5. számú ítélete, a BDT2024. 4779. számon közzétett eseti döntés,

valamint a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.317/2025/4. számú ítélete alapján rögzítette, hogy közszereplő sem köteles eltérni a személyre vonatkozó valótlan és sértő tényállításokat.

[12] Megállapíthatónak találta, hogy a perbeli cikkben közzétett és a felperes által kifogásolt valótlan tényállítása tartalmánál fogva sérti a felperesnek a jóhírnév védelméhez fűződő jogát. A felperes mint politikai közszereplő diszkreditálására, a közvélemény általi megítélésének negatív befolyásolására mind erkölcsi, mind politikai értelmében alkalmas az olyan valótlan tények állítása és híresztelése, miszerint szervezetileg kívánt leplezni egy olyan ügyet, amely felvetette – az utóbb egyébként be nem bizonyosodott – szexuális erőszak megvalósulásának a gyanúját. Emiatt az alperes által okozott személyiségi jogsértés objektív szankciójaként a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat alkalmazta.

[13] A sérelemdíj iránti igény kapcsán elfogadta azt a felperesi hivatkozást, miszerint köztudomású ténynek tekintendő, hogy a felperesnek a közvélemény előtti megítélése hátrányosan változott meg, a közlés reá nézve negatív hatással volt, tagjai felé folyamatosan magyarázkodnia kellett, illetve rosszalló megnyilvánulásokkal kellett szembesülni és többen is hitelt adtak a leírtaknak. Figyelembe vette, hogy az alperes a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) hatálya alá tartozó médiaszolgáltatónak minősül, és e törvény 4. § (3) bekezdésében, valamint 10. §-ában foglalt követelmények ellenére közölt hamis tényállításokat. Úgy ítélte, az alperes felróhatósága súlyos, mivel a valótlan tényállítások valóságtartalmát meg sem próbálta ellenőrizni, a felperest nem kereste meg és részére nem biztosított lehetőséget a cikk tartalmával kapcsolatos álláspontja kifejtésére. Értékelte azt is, a felperes által sérelmezett hamis tényállítás vonatkozásában más bíróság előtt folyamatban volt sajtó-helyreigazítási perben meghozott ítélet alapján nyilvánvalónak kellett lennie az alperes számára, hogy a tényállítása nem felel meg a valóságnak, mivel ennek bizonyítása abban a perben sikertelen maradt. Utalt arra, a sérelemdíjnak repressziós és prevenciós célzata is van. Mindezeket mérlegelve a jogsértéskori ár-és értékviszonyok alapján 700 000 forint összeget talált alkalmasnak a személyiségi jogsérelem megfelelő orvoslására.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelezés mellőzését, míg harmadlagosan a sérelemdíj 200 000 forintra való leszállítását és a kamatfizetési kötelezettség mellőzését kérte.

[15] Álláspontja szerint a sérelmezett közlések sértő jelleggel nem bírnak, azok a felperes társadalmi megítélését hátrányosan nem befolyásolják. A felperes politikai közszereplő, akivel szemben éles bírálatok és állítások fogalmazhatóak meg, amelyekkel összefüggésben fokozottabb tűrési kötelezettség áll fenn. A közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történeseket a maguk összefüggésében értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[16] Megítélése szerint a személyiségi jog megsértésével okozott nem vagyoni sérelem bagatell jellegű, így nincs indoka a felperes sérelmének sérelemdíjjal való kompenzálásának.

[17] Kiemelte, a sérelmezett közlés azonos időszakban, más médiaplatformokon is megjelent, a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni a nem vagyoni sérelem megállapításánál. A felperes az alperes kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követeléseivel kapcsolatban ugyanazokat a tényeket ismételte meg és ugyanazokra a bizonyítékokra hivatkozott. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, és egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felperest ért nem vagyoni sérelem azok együttes hatása. Hivatkozott ennek kapcsán a Kúria Pfv.IV.20.475/2022/4. számú ítéletére, amely szerint a sérelemdíj alacsonyabb összegben határozandó meg, amennyiben a felperések a perben ugyanazokat a hátrányokat jelölik meg, mint amelyeket a korábbi perben eljáró bíróságok már értékelték, új tényre, bizonyítékra nem hivatkoznak.

[18] Kitért arra, a közvélemény az újra megjelenő állításokat fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, amely a felperesnek okozott hátrányt degradálja. A felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nem vagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogot sértő közlések tárgyi súlya nem kiemelkedő. Véleménye szerint a prevenciós funkció nem válhat dominánssá a sérelemdíj összegének meghatározásánál, a polgári jogi szankció nem veheti át más jogági szankciók szerepét, a Btk. 226. § (3) bekezdésének büntethetőséget kizáró szabálya nem eredményezheti a polgári jogi eszközrendszer felerősítését, míg a preventív funkció célja nem a generális prevenció. A sérelemdíj magánjogi büntetőjogi jellege csak abban az esetben lehet hangsúlyos, ha a jogsértő fél kiemelkedő, szándékos sérelmet okoz, amely azonban jelen esetben nem valósult meg. Lényegesnek tartotta, hogy a felperes közszereplő, amelyre tekintettel fokozott mértékben köteles tűrni a kritikus állításokat. Az elmúlt években továbbá a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a pártok, más politikai szereplők és a közvéleményt egyéb módon formáló személyek kölcsönösen gyakran fogalmaznak meg erőteljes bírálatokat egymással szemben. Ennek következtében a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közlemény” hozzászólt az ilyen állításokhoz és egyéb megnyilvánulásokhoz. Megjegyezte, a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a magánjogi büntetés szempontjából összefüggés nincs.

[19] Megalapozatlannak tartotta a késedelmi kamat fizetésére kötelező rendelkezést, mivel az elsőfokú bíróság a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozta meg a sérelemdíj összegét. A perben pedig nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a felperes ne kifejezetten a jelenkori ár- és értékviszonyok alapján kérte volna megítélni a sérelemdíj összegét.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, az alperes a cikkben nagyon súlyosan elítélendő dologgal vádolta meg, az állítás jelentős súllyal bír, kirívóan sértő, a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítélet kiváltására alkalmas volt, amivel az alperes megkérdőjelezte a felperesnek az alapvető morális értékekhez fűződő viszonyát. Ennek eltérésére pedig még a közszereplők sem kötelesek.

[21] Érvelése szerint az ilyen valótlan tényállítás alkalmas a társadalmi megítélés hátrányos befolyásolására, és kifejezetten rombolja is az érintett társadalmi megítélését, és az alperes ezt az általa tudottan valótlan tényállítást célzatosan közölte. Kiemelkedőnek tartotta így az alperes jogsértésének súlyát, amely önmagában alapjául szolgál a sérelemdíj megállapítására.

[22] Köztudomású tényként figyelembe vehetőnek tartotta a sérelemdíj kapcsán, hogy alkalmas a bizalom rombolására, a politikai hitelesség megkérdőjelezésére az a valótlan állítás, miszerint el akarta tussolni, hogy egy férfi tagjuk megpróbált megerőszakolni egy nőt. Nem vitatta, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, azonban minden ilyen platformot az alperes üzemeltetett, és üzemeltet jelenleg is. Az tehát, hogy többször is megsértette a jóhírnevét az alperes, nem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére, mert ezzel az alperes a saját felróható magatartására tudna előnyszerzés végett hivatkozni, amely a Ptk. 1:4.§ (2) bekezdésével is ellentétes. A többszöri megjelenést mint a sérelemdíj összegénél figyelembe veendő körülményt az alperes terhére kell értékelni, ez ugyanis egyrészt kifejezetten a jogsértés célzatos jellegére bizonyíték, másrészt pedig ezáltal csak azt érte el az alperes, és nyilvánvalóan ez is volt a szándéka, hogy bővült az a személyi kör, amely a valótlan és sértő állításokról értesült. Egy személyiségi jogsértő valótlan állítás jogkövetkezményeiről való döntés teljesen független attól, hogyan módosította a jogalkalmazó a rágalmazás Btk.-beli tényállását. A kért sérelemdíj nem is olyan összegű, amellyel más jogági szankciók szerepét venné át, vagy a preventív funkciót helyezné előtérbe.

[23] Nem tartotta elfogadhatónak azt az érvelést sem, hogy az olvasóközönség hozzászólt a sajtóban a közszereplőkre tett valótlan állításokhoz, ugyanis az alperesnek éppen kiemelt felelőssége, hogy az eseményekről a valóságnak megfelelően, a szakmai szabályok betartásával számoljon be. Az ilyen szabályokat megsértő sajtószerző a mentesülés érdekében nem hivatkozhat arra, hogy az újságírók feladata a közvélemény tájékoztatása. A sajtó tájékoztatási kötelezettsége pedig az ellenőrizetlen, valótlan tényállítások megtételére nem terjed ki. Kérte értékelni, hogy van összefüggés a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között.

[24] Előadta, a sérelemdíj iránti igényét a jogsértéskori ár- és értékviszonyok alapján terjesztette elő, és az elsőfokú bíróság sem az ítélelhozatalkori értéken határozta meg annak összegét. Ezért a késedelmi kamat fizetési kötelezettség nem mellőzhető. A Ptk. 6:534. § (1) bekezdése egyebekben a sértett védelmét szolgálja, így az elbírásláskori ár- és értékviszonyok alkalmazásának elmaradását a jogsértő nem kifogásolhatja.

Az ítéltábla döntésének indokai

[25] A fellebbezés alyptalan.

[26] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből

következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[27] Ennek megfelelően – a fellebbezés indokaira figyelemmel – a másodfokú eljárásban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelését vizsgálta.

[28] Az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A IX. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. A (4) bekezdés szerint a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése szerint a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja; azonban az nem járhat a magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A (2) bekezdés szerint a közéleti szereplő a közügyek szabad vitatásának körén kívül eső közléssel vagy magatartással szemben a nem közéleti szereplővel azonos védelem illeti meg. A 2:45. § (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolásra alkalmas, kifejezőmódjával indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

[29] Az Alkotmánybíróság több határozatában foglalkozott a szabad véleménynyilvánításhoz való jog tartalmával, terjedelmével, jogi védelmével és korlátaival egyaránt. E körben rögzítette, hogy a közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. A politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik. A tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért még az alkotmányos értékkel nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét. A közügyekre vonatkozó szólások mindegyike fokozott védelem alá tartozik és ezáltal korlátozza az általa érintettek személyiségi jogainak védelmét {7/2014. (III. 7.) AB határozat [42], [45], [49], [50] és [57] bekezdések}. A politikai szereplők a kampányidőszakon kívül is éles bírálatokat és állításokat fogalmaznak meg egymással szemben, amelyekkel összefüggésben ugyanúgy egy fokozottabb tűrés kötelezettséget kell megkövetelni. Az egyes politikai szereplőknek ugyanis kampányidőszakon kívül is számos lehetőségük nyílik a megfogalmazott bírálatokra történő széles körű reagálásra. A politikai viták keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére. A közügyek intenzív vitájában részt vevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása,

hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára {3217/2020. (VI. 19.) AB határozat [38] bekezdés}.

[30] Az Alkotmánybíróság határozatainak nyomán kialakult következetes ítélkezési gyakorlat szerint szükséges foglalkozni az egyes alapjogok ütközése esetén azzal a kérdéssel, hogy a konkrét esetben a szabad véleménynyilvánításhoz való jog érvényesülése, vagy a személyiségi jogok védelme élvez-e elsőbbséget, ebben a körben érdekmérlegelést kell elvégezni. A jóhírnévhez, a becsülethez, a képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jog más, azonos szinten védett jogokkal – elsősorban a szólásszabadsággal és a véleménynyilvánítás szabadságával – való konfliktusának megítélésénél két azonos szinten védett jog gyakorlását kell tehát összemérni a korlátozás szükségességének és arányosságának szem előtt tartásával.

[31] A nyilvános közlés megítélése során elsőként arról szükséges dönteni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Ennek megítéléséhez pedig elsődlegesen a közlés megjelenésének módját, körülményeit és a vélemény tárgyát, kontextusát szükséges figyelembe venni. Így a közlést érintően vizsgálni kell a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat, és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. További szempontként szükséges értékelni a kijelentés tartalmát, stílusát, illetve a közlés aktualitását és célját. Amennyiben e körülmények értékelésével az állapítható meg, hogy a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi. {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39] bekezdés}. Az Alkotmánybíróság többek között a 7/2014. (III. 7.) AB határozatának indokolásában kifejtette, hogy a közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik. A közéleti szereplőkre vonatkozó beszéd a politikai véleménynyilvánítás központi alkotóeleme. A közügyek megvitatásának lényegi részét jelentik a közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások. {Indokolás [45], [47]–[48] bekezdés}. Ebben az esetben alkalmazni kell a Ptk. 2:44. § (1) bekezdését, amely a nevesített személyiségi jogokat megelőzően, valamennyi személyiségvédelmi eszközre kiterjedően szabályozza a közszereplők fokozott törési kötelezettségét, így a közszereplőket is megillető személyiségvédelmi eszközök és a véleménynyilvánítás szabadsága határának megvonása esetén nem lehet az egyes személyiségi jogok között különbséget tenni (BH2022. 206).

[32] Jelen esetben az elsőfokú bíróság a felperest közszereplőnek tekintette, amely kapcsán a felek fellebbezése az elsőfokú ítéletet nem támadták, ezért ebben a körben a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélet nem volt felülbírálnak, így a másodfokú eljárásban irányadónak kellett tekinteni, hogy a felperes közszereplő. Ezáltal abban a kérdésben kellett dönteni az elsőfokú ítélet felülbírlata során, hogy a perben sérelmezett közlés meghaladja-e a véleménynyilvánítás alkotmányos kereteit vagy azt az érintett személy jóhírnévhez fűződő személyiségi joga korlátozhatja.

[33] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által állított tények nem valóságok, melyet a felek fellebbezéssel nem támadtak. Ezért a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel

az elsőfokú ítélet ebben a körben sem volt felülbíráható, és így a másodfokú eljárásban azt kellett irányadónak tekinteni, hogy a sérelmezett közlések valótlan tényállítások. Az alperes fellebbezésében ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a tényállítás nem sértő jellegű.

[34] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértésének a sértett személyére vonatkozó objektíve valótlan tényállítás mellett konjunktív feltétele a valótlan állítás sértő tartalma. A kijelentés sértő jellege akkor állapítható meg, ha a kijelentés alkalmas a sértett személye társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ennek megítélésekor nem az érintett személy szubjektív sértettségérzése irányadó, hanem külső objektív mérce alkalmazásával lehet meghatározni, hogy a kifogásolt közlés alkalmas-e olyan sérelem okozására, amely a személyiségi jogsértést megállapíthatóvá teszi (Kúria Pfv.IV.20.586/2021/4. szám, Pfv.IV.20.766/2021/5. szám). A sértő jelleg kapcsán tehát nincs szükség arra, hogy a hátrányos eredmény, a társadalmi megítélés negatív változása ténylegesen bekövetkezzen, elegendő, ha arra objektíve alkalmas a valótlan közlés.

[35] A perbeli cikkben foglaltak szerint a felperes vezetése megpróbálta eltussolni a nemi erőszak ügyét, amely azt a jelentéstartalmat hordozza, hogy a felperesi párt vezetői a pártrendezvényen történekről tudomást szereztek, és arra törekedtek, hogy a cselekménynek ne legyenek következményei. A valótlanul híresztelt állítás szerint tehát a felperes a jogi és az erkölcsi szabályokkal szembe menve, azokat kijátszva szándékosan úgy járt el, olyan aktív magatartást tanúsított, amellyel a párt tagja által egy nő ellen elkövetett szexuális erőszak kísérletének napvilágra kerülését, az azzal kapcsolatos következmények bekövetkeztét meg kívánta akadályozni. E valótlan közlések – mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – sértők a felperesre nézve, mivel a cikk egy nemi erkölcs elleni bűncselekményre vonatkozó visszaélésben közreműködő személyként (szervezetként) ábrázolja. Nem igényel külön bizonyítást, hogy ez egy politikai párt társadalmi megítélését egyértelműen és szükségszerűen hátrányosan befolyásolja, népszerűségét erodálja.

[36] Helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy a közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik, amelynek részét képezhetik a tényállítást tartalmazó megnyilvánulások is. Lényeges ugyanakkor, hogy bár a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik, a szólás és a sajtószabadság határainak megvonásakor indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások között: míg a vélemények esetén a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt. {7/2014. (III.7.) AB határozat Indokolás [49] – [50] bekezdés}. Az adott közlés védelmére vonatkozó alkotmányjogi mérce meghatározásakor – mint ahogyan arra az Alkotmánybíróság a 3107/2018. (IV.9.) AB határozata Indokolásának [25] bekezdésében rámutatott – a közügyek vitáján belül is fontos kérdés, hogy a közlés értékítéletnek vagy tényállításnak minősül-e.

[37] A politikai vitákkal kapcsolatban az Alkotmánybíróság a 3234/2023. (VI.2.) AB határozata indokolásának [44] bekezdésében azt is fontosnak tartotta kiemelni, hogy az ennek keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére. A közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása,

hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára. Ennek az értékelésnek a szemléletét az határozza meg, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel. A mérlegelés tehát egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági tesztrel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Szintén védelem alá tarthat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint.

[38] A fentiekben részletezett alkotmánybíróági gyakorlat alá azonban – mint ahogyan azt az Alkotmánybíróság a 3234/2023.(VI.02.) AB határozata indokolásának [48] bekezdésében kifejtette – csak olyan kijelentések, politikai véleménynek minősülő tényállítások – tartozhatnak, amelyeknél a választópolgároknak valóban van olyan értelmezési lehetőségük (amennyiben a vita politikai természetét és a vitát folytató felek politikai szemben állását figyelembe veszik), amely alapján megfelelő következtetést tudnak levonni. A perben sérelmezett kijelentések esetében ugyanakkor ez a követelmény nem állt fenn. A választópolgárok ugyanis nem tudták azt a következtetést levonni, hogy ezek az állítások nem a felperes konkrétan kifejtett magatartását jelentik, hanem csak egy kritika vele szemben. A közlés ugyanis kifejezetten azt tartalmazza, hogy a felperes el akarta tussolni a rendezvényén egy állítólagos nemi erőszak megtörténtét. Ezért a közlés azt jelenti, hogy a felperes bűncselekményt megvalósító magatartást kíván elleplezni, azt támogatva jár el, a cikk pedig nem tartalmaz olyat, amelyből eltérő következtetés is levonható lett volna, a közlés tehát vékony ténybeli alappal sem rendelkezett. Alaptalan az alperesnek az a védekezése, hogy a társadalom tagjai a politikai nyilvánosság működésének kiismerése folytán képessé váltak a közlések megfelelő kritikával, körültekintéssel történő értékelésére. Az olvasók kételkedésére való hagyatkozás az Smtv. 10.§-ában megjelenő tájékoztatási követelményekkel és az újságírói etikai szabályok követelményeinek betartásával is ellentétes lenne. Mindezek alapján a perben sérelmezett közlés nem értelmezhető általános, politikai tevékenységet érintő kritikaként, amely folytán helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a közlés sérti a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

[39] Az ítéltábla a továbbiakban a fellebbezés kapcsán azt vizsgálta, hogy az alperes köteles-e sérelemdíj megfizetésére.

[40] A felperes a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértése miatt a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíjra tarthat igényt.

[41] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése a sérelemdíj összecszerűségének a meghatározásához az eset összes körülményének figyelembevételét írja elő a bíróságok

számára azzal, hogy különösen a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A sérelemdíj összecszerűségének meghatározásakor figyelembe kell venni, hogy a sérelemdíj mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: egyrészt az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás, és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával (Kúria Pfv.IV.20.464/2018/8. szám). Mindezen körülmények együttes figyelembevételével kell az adott esetben a fél javára megítélhető sérelemdíj mértékét meghatározni.

[42] A személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ezt a gyakorlatot támasztja alá a Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélete is. Ezen ítélet is tartalmazza azt az alapelvet, hogy a sérelemdíj megítéléséhez elengedhetetlenül szükséges az, hogy a sértett oldalán a megállapított személyiségi jogsértéssel összefüggésben érdemben értékelhető nem vagyoni hátrány legyen kimutatható. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint csupán eljárásjogi szempontból rendelkezik úgy, hogy a hátrányok tekintetében külön bizonyítás nem szükséges (Kúria Pfv.IV.20.348/2023/5. szám). A bíróságnak a mérlegelés körébe vonandó fenti szempontok értékelésével kell megállapítania az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján eldöntenie, hogy a sérelmet szenvedett fél jogosult-e sérelemdíjra, amennyiben igen, milyen összecszerűségben. A bírói mérlegelés adott esetben arra is vezethet, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (BH2016. 241.). Vizsgálandó volt tehát, hogy a megállapított jogsértéssel összefüggésben a felperes oldalán nem vagyoni hátrány következett-e be.

[43] A felperes a perben a nem vagyoni hátrány bekövetkezte tekintetében bizonyítást nem ajánlott fel, köztudomású tényként kérte értékelni, hogy a közlés miatt megítélése hátrányosan megváltozott, magyarázkodni kényszerült, amely megalázó volt. A sérelemdíjban való marasztaláshoz nem szükséges a köztudomású hátrányokon túlmutató hátrány bekövetkezte. Ilyen hiánya – az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben – nem zárja ki a sérelemdíj megítélését. Köztudomású tényként pedig a perbeli cikk esetében – mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – elfogadható, hogy a sérelmezett kijelentések sértők, és alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének befolyásolására. Tény, a felperes politikai közszereplő, ezáltal politikai viták aktív résztvevője, így számolnia kell azzal, hogy megnyilatkozásait mások vitatják, politikai hitelességét megkérdőjelezzik. A sérelmezett közlés azonban – eltérően a Kúria Pfv.IV.20.954/2022/4. számú ítéletének alapját képező tényállástól – nem arra vonatkozott, hogy a felperes milyen nézeteket fejt ki szűkebb, illetve a tágabb környezete között. A jelen per tárgyát képező kijelentések arra utalnak, hogy a felperes jogsértő személy érdekében járt el, jogsértő magatartás folytatóját támogatta, amely miatt a perbeli esetben a személyiségi jogot sértő közlés tárgyi súlya nem jelentéktelen. Külön bizonyítás nélkül így elfogadható, hogy a sajtóban nagy nyilvánosság előtt tett, sokak által, olvasott perbeli valótlán tényállítások az akkor országgyűlési képviselőcsoporttal is rendelkező felperesi párt társadalmi megítélését nagy mértékben rontották, hitelességét megkérdőjelezték, azok miatt nyilvánvalóan magyarázkodásra kényszerült. Politikai pártként a közbizalom vele szembeni bármilyen szintű megingása hátrányos a számára. Ezek pedig nem csekély mértékű hátrányok, és ilyen mértékű sérelmet nem eredményez az sem, hogy a sérelmezett közléssel tartalmilag egyező cikk már korábban közzétételre került. Az ismétlődően, azonos tartalommal, több felületen a nyilvánosság elé kerülő valótlán közlés

ugyanis növelheti a hamis állítás hitelességének érzetét, fokozottan alkalmas lehet arra, hogy a közvélekedés részévé váljon és az érintettől kialakult társadalmi értékítéletet befolyásolja. Ezért nem volt mellőzhető az alperes sérelemdíj megfizetésében való marasztalása.

[44] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes eljárása súlyosan felróható volt, mivel tudta az alperes az általa kiadott másik sajtótermékben közzétett hasonló tartalmú cikk miatt indult sajtó-helyreigazítási perből, hogy a tényállítás valóságát nem tudja bizonyítani, tehát az állítás valóságtartalmát nem ellenőrizte, és a felperest sem kereste meg. Emellett a sérelemdíj mértékének meghatározásakor – mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott – a jogintézmény büntető funkciójára a sértettnak okozott hátrány nagyságától függetlenül figyelemmel kell lenni (BH2020. 235.). A sérelemdíj összegének olyannak kell lennie, amely a sérelem kompenzálása mellett a jogsértéstől visszatartó preventív hatás kifejtésére is alkalmas (BH2022. 302.).

[45] Lényeges továbbá, a sérelemdíj iránti kereseti kérelmet pedig a polgári per bíróságának a Ptk. felhívott rendelkezései alapján kell megítélnie, a személyiségi jogokat szükségszerűen más jogkövetkezményekkel és eltérő keretek között védő Btk. rendelkezései alapján polgári perben döntés nem hozható. A Ptk. a sérelemdíj összegének meghatározása körében ugyanis nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a Btk. mely tényállási elemek alapján minősít valamely magatartást bűncselekménynek. A sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett így jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e. A sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójának érvényesítését – ugyan jelen esetben ilyen nem történt, de – az sem zárná ki, hogy a személyiségi jogot sértő magatartás bűncselekményt is megvalósított, és a jogsértővel szemben büntetőjogi szankciót alkalmaztak (Kúria Pfv.III.20.272/2025/12. szám, közzétéve BH2025. 250. számon is).

[46] Az alperes hivatkozott arra, hogy a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójával nincs összefüggésben a vagyoni, gazdasági helyzete. Ezt ugyanakkor az elsőfokú bíróság sem vette figyelembe szempontként a sérelemdíj meghatározása körében, így nem volt jelentősége az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelésének. Ettől függetlenül is a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciója a megállapítottnál kisebb összegű sérelemdíj esetén még az elengedhetetlenül szükséges mértékben sem érvényesülne, és az elsőfokú bíróság által megítélt összegű sérelemdíj tekintetében nem állítható a prevenciós jelleg indokolatlan előtérbe kerülése.

[47] Kétségtelen, a sérelemdíj mértékének meghatározásánál – amint azt a Kúria Pfv.IV.20.588/2025/4. számú ítéletében kimondta – figyelembe vehető mérlegelési szempontként, hogy az adott ügyben keletkezett más sajtócikkek kapcsán korábban milyen összegű sérelemdíjak kerültek megállapításra. Ez indokolhatja alacsonyabb összegű sérelemdíj megállapítását is, azonban a többszöri közlés hatásának mérlegelése ebben az esetben sem mellőzhető a célközönség eltérése miatt. A perbeli esetben a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a felperest ért nem vagyoni sérelmekre, valamint a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójára is figyelemmel a megítélt összegű sérelemdíj az alperes részéről általánosságban hivatkozott, de konkrétan nem nevesített, más sajtócikkek kapcsán folyamatban volt peres eljárások mellett sem tekinthető eltúlzottnak. Ezért a sérelemdíj összegének megváltoztatása nem volt indokolt.

[48] Alaptalanul kifogásolta az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj után késedelmi kamat megfizetésére kötelezte a jogsértés időpontjától. A sérelemdíjat illetően a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése folytán irányadó Ptk. 6:534. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a károkozás és az ítélethozatal között az időmúlásra vagy egyéb körülményre tekintettel az értékviszonyokban jelentős változás következett be, a bíróság az okozott kár mértékét az ítélethozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint határozhatja meg. Ebben az esetben a károkozó késedelmi kamat fizetésére az érték meghatározásának időpontjától kezdődően köteles. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése értelmében, ha a károsult kártérítési igénye érvényesítésével felróhatóan késlekedik, az ár- és értékviszonyok változásának kockázatát maga viseli. E jogszabályi rendelkezés értelmezése kapcsán a Kúria Pfv.III.20.640/2022/4. számú, BH2023. 158. számon is közzétett ítéletében állást foglalt abban a kérdésben, hogy annak alkalmazása nem az alperes (károkozó) érdekében kell, hogy történjen. A Ptk. 6:534. § (1) bekezdésében megfogalmazott szabály tehát a károsult védelmét szolgálja, alkalmazásának elmaradását a károkozó nem kifogásolhatja. A rendelkezés alkalmazását a törvény a bíróság mérlegelésébe utalja.

[49] Jelen esetben a felperes keresetében a jogsértés időpontjától kezdődően a sérelemdíj összege után késedelmi kamat követelés is érvényesített. Ezzel a felperes azt juttatta kifejezésre, hogy az igényelt sérelemdíjat a jogsértéskori értékviszonyoknak megfelelően jelölte meg. Az elsőfokú bíróság pedig az ítélete indokolásának [36] bekezdéséből kitűnően – a kereseti kérelemhez igazodva – a jogsértéskori és nem az ítélethozatalkori ár- és értékviszonyok alapján határozta meg a sérelemdíj összegét. Ezért nem volt mellőzhető az elsőfokú ítéletnek az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségéről való rendelkezése.

[50] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviselével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. A felperes az ügyvédi munkadíjat egyrészt a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII.27.) IM rendelet 7. § (2) bekezdésére utalva számította fel, amely rendelkezés azonban jelen ügyben nem alkalmazható, mivel az a kirendelt védő díját szabályozza, azonban a felperes jogi képviselője a perben nem ilyen minőségben járt el. Megjelölte ugyanakkor az ügyben alkalmazható a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendeletet (a továbbiakban: Díjrend.) 3. § (1) bekezdés a) pontját, (2) és (4) bekezdését is, amelyek közül viszont a (2) bekezdés szerint nem számítható az ügyvédi munkadíj összege. A felperes a perben a személyiségi joga megsértésének objektív és szubjektív szankcióját érvényesített együttesen, amelyek a pertárgy értékének meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősülnek, és az egyes kereseti kérelmek tárgyában számított pertárgyérték és illetékalap Pp. 21. § (5) bekezdése, illetve az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 40. § (1) bekezdése szerinti összeszámítására nincs lehetőség. Ezért az ügyvédi munkadíj összegét az ítéltábla a Díjrend. 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése szerint a sérelemdíj összegének alapulvételével állapította meg, általános forgalmi adóval növelten.

[52] A feleket az ügyben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés f) pontja szerint megillető illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

[53] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy

- az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018. számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie,

- megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot.

Figyelmezteti az alperest, amennyiben az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

Szeged, 2026. június 16.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró